

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/113/2020
Identifikačné číslo spisu: 8113222081
Dátum vydania rozhodnutia: 07.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8113222081.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DUGY plus s.r.o., so sídlom Suchodolinská 2, Košice 040 01, IČO: 36 605 549, zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Sahuľom, so sídlom Hlavná 111, Prešov 080 01 proti žalovanému: K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, XXX X X N., zastúpenému advokátkou JUDr. Katarínou Kapčákovou, so sídlom Kúpeľná 1/A, 080 01 Prešov, o zaplatenie 50.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Cb/95/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. júna 2020, č. k. 3Cob/97/2019-198, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 14. mája 2019, č. k. 27Cb/95/2015-157 zamietol žalobu žalobcu. Druhým výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou na Okresnom súde Prešov domáhal, aby súd uložil žalovanému zdržať sa konania, ktorým porušuje obchodné tajomstvo patriace žalobcovi po dobu 2 rokov od skončenia pracovného pomeru, zabezpečil zrušenie všetkých zmlúv, ktoré boli uzavreté v mene K. A. - A. s bývalými zákazníkmi žalobcu, a aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie zadostučinenia vo výške 50.000,- Eur. Žalobca uviedol, že žalovaný bol jeho zamestnancom na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1. novembra 2007, so začiatkom pracovného pomeru od 1. novembra 2007. Pracovná činnosť žalovaného bola definovaná ako výkon administratívnej činnosti a miesto výkonu práce bolo v Prešove. Na základe dohody bol pracovný pomer ukončený dňom 31. decembra 2012. Žalobca tiež uviedol, že jeho hlavnou činnosťou bolo obchodovanie s poľnohospodárskymi produktmi, predovšetkým nákup a predaj vajčiek. Pracovnú náplň žalovaného vnímal žalobca predovšetkým tak, že žalovaný reálne vykonával manažérsku činnosť a prichádzal do kontaktu s kompletnou databázou klientov žalobcu. Po ukončení pracovného pomeru žalobca upovedomil žalovaného, že informácie, ktoré

mu boli prístupné počas pracovného pomeru boli dôverné a mali charakter obchodného tajomstva a nesmel ich žalovaný použiť pri vlastnej podnikateľskej činnosti alebo ich poskytnúť tretej osobe. Žalobca uviedol, že po ukončení pracovného pomeru so žalovaným sa mu znížil zisk, ubúdali odberatelia vajčiek a zistil, že boli oslovení inou spoločnosťou, resp. priamo žalovaným, ktorý vykonával činnosť pre inú spoločnosť. Žalobca mal za to, že konanie žalovaného vykazovalo znaky porušenia obchodného tajomstva v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a domáhal sa podanou žalobou nápravy. Žalovaný skutočnosti ohľadom pracovného pomeru nepoprel, nesúhlasil však s tvrdením žalobcu ohľadom jeho pracovnej náplne a poukázal na to, že k zmene jeho pracovnej náplne nedošlo ani dodatkami k pracovnej zmluve, po celú dobu vykonával administratívne činnosti. Neboli pravdivé tvrdenia žalobcu, že údaje o zákazníkoch žalobcu a celej jeho činnosti boli predmetom obchodného tajomstva a uviedol, že tieto údaje boli prístupné aj tretím osobám, hlavne osobám zaoberajúcim sa chovom hydiny a predajom ich produktov. Žalovaný začal spolupracovať s podnikateľom K. A., avšak nezneužil informácie o zákazníkoch žalobcu. Citujúc ustanovenia Obchodného zákonníka mal za to, že skutočnosti uvádzané žalobcom nemohli byť vnímané ako obchodné tajomstvo a jeho konanie po skončení pracovného pomeru u žalobcu nevykazovalo známky porušenia obchodného tajomstva. Po úprave petitu sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo výške 50.000,- Eur a nahradiť žalobcovi trovy konania.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pojem „obchodné tajomstvo“ je vymedzené viacerými znakmi a to, že sa jedná o skutočnosti obchodnej, výrobnéj alebo technickej povahy, ide o skutočnosti, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných kruhoch bežne dostupné, podnikateľ má záujem na ich utajení, podnikateľ ich utajenie zabezpečuje zodpovedajúcim spôsobom. Obchodný zákonník poskytuje obchodnému tajomstvu ochranu momentom naplnenia všetkých zákonom predpísaných znakov ako sú uvedené vyššie. Skutočnosti, ktoré spĺňajú znaky obchodného tajomstva prestanú byť obchodným tajomstvom, ako náhle prestanú napĺňať čo i len jeden z uvedených znakov. V prípade, ak išlo o skutočnosti, s ktorými zamestnanci dennodenne prichádzali do kontaktu, aby mohli plniť povinnosti pre zamestnávateľa, bolo možné, aby bol tento záväzok mlčanlivosti prevzatý zamestnancom do pracovnej zmluvy. Z uvedeného vyplývalo, že bolo ale povinnosťou zamestnávateľa, aby vymedzil rozsah skutočností, o ktorých mal zamestnanec zachovávať mlčanlivosť. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nie každý poznatok, ktorý zamestnanec získa v zamestnaní bol skutočnosťou obchodného tajomstva. Ak tomu tak nebolo, tieto získané poznatky nepožívali právnu ochranu. Zamestnanec, či bývalý zamestnanec, ich mohol využiť i na vlastné podnikanie, hoci by tým vytvoril konkurenčné prostredie voči svojmu bývalému zamestnávateľovi. Existujúci právny stav v zásade neobmedzoval zamestnanca po skončení pracovného pomeru podnikateľ v podnikateľských aktivitách zhodných alebo obdobných s predmetom činnosti bývalého zamestnávateľa a taktiež nebolo možné zmluvne obmedziť podnikateľské aktivity bývalého zamestnanca. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca so žalovaným uzavrel dňa 1. novembra 2007 pracovnú zmluvu s pracovnou náplňou administratívne činnosti. Súd prvej inštancie mal preukázané, aké pracovné činnosti žalovaný reálne pre žalobcu vykonával a s poukazom na to, že pojem „administratívne činnosti“ možno široko vykladať, mal súd za to, že tento reálny dokazovaním preukázaný výkon pracovnej činnosti žalovaného možno pod tento pojem subsumovať. Pri výkone svojej pracovnej náplne žalovaný získal poznatky, ktoré sa týkali obchodných partnerov žalobcu a taktiež cien tovaru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že tieto poznatky žalobca považoval za tak dôležité, že ich v konaní označil ako svoje obchodné tajomstvo, avšak tieto poznatky, informácie nezabezpečoval takým spôsobom, aby mohli byť naplnené znaky skutkovej podstaty obchodného tajomstva, pretože k uvedeným poznatkom, informáciám, čiže databázam žalobcu mal prístup širší okruh osôb. Taktiež vykonaným dokazovaním súd zistil, že informácie, ktoré žalobca považoval za dôležité, boli informáciami, ktoré boli bežne dostupné cez verejne prístupné zdroje a teda pre osoby, ktoré podnikali v danej oblasti a taktiež aj ostatnej verejnosti. Z uvedeného vyplývalo, že informácie, ktoré žalobca označil ako obchodné tajomstvo boli informáciami, ktoré pojmovo nenapĺňali znaky obchodného tajomstva.

4. Súd mal ďalej preukázané, že žalobca so žalovaným nemal podpísanú žiadnu dohodu o uchovaní obchodného tajomstva, ktorou by sa žalovaný zaviazal zachovávať obchodné tajomstvo, preto nebol povinný obchodné tajomstvo žalobcu uchovávať po ukončení pracovného pomeru. Aj v prípade, ak by takáto dohoda bola medzi stranami sporu podpísaná, pričom obchodné tajomstvo by pojmovo bolo

vymedzené tak, ako uviedol žalobca v žalobe a týkalo sa nákupných cien tovarov, obchodno - dodávateľských vzťahov, boli skutočnosťami, ktoré si iný podnikateľ, napr. tretia osoba, mohli bežne zistiť v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Na záver súd uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že cena tovarov, s ktorým obchoduje žalobca i žalovaný nebola stabilná, viac menej na jej výšku vplývali iné faktory. Žalovaný začal spolupracovať s treťou osobou až po určitom časovom období a teda databázy žalobcu, o ktorých mal vedomosť pri ukončení pracovného pomeru, boli čiastočne neaktuálne. Súčasne súd poukázal na rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré konanie žalovaného nepovažovali za úmyselné konanie, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 265 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 18. júna 2020, č. k. 3Cob/97/2019-198 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý argument vznesený v spore a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňalo kritériá vyžadované vyššími súdnymi autoritami. S poukazom na § 387 ods. 2 C. s. p. odvolací súd v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia upriamil pozornosť na ustanovenie § 51 ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom s poukazom na procesnú obranu žalovaného, súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa primárne vysporiadal s otázkou, či žalobcova databáza dodávateľov a odberateľov vajec bola obchodným tajomstvom podľa § 17 Obchodného zákonníka. I keď sa podnikateľ snaží o utajenie istých skutočností, ak s nimi chce nakladať, spravidla s nimi musí oboznámiť aj svojich zamestnancov v rozsahu nevyhnutnom na výkon ich pracovnej činnosti. Zamestnávateľ by však skutočností (obchodné či priemyselné vlastníctvo, dôležité informácie), o ktorých má zamestnanec zachovávať mlčanlivosť, teda ktoré v záujme zamestnávateľa nemožno oznamovať iným právnickým a fyzickým osobám, mal stanoviť najmä v pracovnom poriadku alebo v inom svojom vnútornom predpise. Obsah obchodného tajomstva bol totiž podstatne užší ako rozsah skutočností, ktoré v záujme zamestnávateľa nemožno oznamovať iným osobám podľa § 81 Zákonníka práce.

7. Odvolací súd ďalej uviedol, že zoznamy zákazníkov a obchodných partnerov boli nepochybne spôsobilé byť predmetom obchodného tajomstva, avšak aby na ne bolo možné prihladať ako na obchodného tajomstvo, bolo nevyhnutné, aby napĺňali pojmové znaky vymedzené ustanovením § 17 Obchodného zákonníka, okrem iného, aby bolo zabezpečené ich utajenie podnikateľom zodpovedajúcim spôsobom. Požiadavku utajovať obchodné tajomstvo mohol podnikateľ vyjadriť prostredníctvom písomných zmlúv, v ktorých by zaviazal zamestnancov zachovávať mlčanlivosť, prípadne to mohlo byť zakotvené v pracovnom poriadku. Dôležité bolo i zabezpečenie ochrany obchodného tajomstva skutočným konaním (napr. uzamykaním dokumentov, ...). Ochrana obchodného tajomstva zo strany podnikateľa mala byť nielen formálna, ale aj reálna. V spore nebolo preukázané, že by žalobca vo vnútorných predpisoch vymedzil, že databáza dodávateľov, odberateľov a cien vajec bola predmetom obchodného tajomstva. Rovnako nebolo zložkou pracovnej zmluvy nijaké vyhlásenie, v ktorom by sa žalovaný zaviazal, že nebude využívať vedomosti, ktoré získal o obchodných partneroch žalobcu a podobne. Na úrovni pracovnoprávných záväzkov žalovaného voči žalobcovi teda nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že by databáza žalobcu mala charakter obchodného tajomstva. Tvrdenie žalobcu, že pri ukončení pracovného pomeru upozornil žalovaného, že informácie, ktoré mu boli sprístupnené počas trvania pracovného pomeru boli dôverné, mali charakter obchodného tajomstva a nesmel ich použiť pri vlastnej podnikateľskej činnosti alebo ich poskytnúť tretej osobe žalovaný poprel a žalobca nepodoprel dôkazom. Nebolo sporné, že k databáze dodávateľov a odberateľov žalobcu mali prístup aj zamestnankyne žalobcu, ktoré oslovovali zákazníkov. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že bolo preukázané, že žalobca nezabezpečoval informácie z databáz takým spôsobom, aby boli naplnené pojmové znaky obchodného tajomstva. K tvrdeniam žalobcu týkajúcim sa druhu práce, či pôsobenie žalovaného u podnikateľa Michala Domika považoval odvolací súd za irelevantné, bez potreby

sa nimi zaoberať. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 C. s. p.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. ako i podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo tieto rozsudky zruší a vec vráti na nové konanie na prvoinštančný súd.

9. Dovolateľ uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v odvolaní zo dňa 19. júna 2019. Namietal nesprávne právne posúdenie prípadu. Uviedol, že z vykonaného dokazovania a z výsluchov K. S. a K. A. vyplývalo, že žalovaný svoje informácie o portfóliu odberateľov žalobcu a cenách vajec napriek tomu, že vedel, že ide o obchodné tajomstvo, poskytol konkurenčnej firme. Sám svedok K. A. uviedol, že na základe informácií od žalovaného navštevoval spolu s ním obchodných partnerov žalobcu a dával výhodnejšie ponuky ako žalobca, čím mu stúplo obchodné portfólio o 30 % a obrat minimálne o 10 %. Dovolateľ mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný porušil obchodné tajomstvo, čo bolo možné posudzovať ako konanie v zmysle § 17 Obchodného zákonníka. Dovolateľ tvrdil, že portfólio zákazníkov bolo chránené obchodným tajomstvom, tieto informácie tvorili potenciálnu skutočnosť, ktorá má materiálnu hodnotu, informácie o zákazníkoch žalobcu neboli verejne dostupné. Sám svedok potvrdil, že obchodovanie v tejto komodite bolo založené na osobnom kontakte s jednotlivými zákazníkmi. Súčasne dovolateľ uviedol, že informácie o portfóliu boli vždy predmetom obchodného tajomstva, o čom bol žalovaný informovaný. Tiež mal za to, že bola splnená podmienka, aby zabezpečil ochranu obchodného tajomstva, nakoľko prístup k portfóliu mali len zamestnanci, ktorí tieto informácie potrebovali na plnenie svojich pracovných činností. V prípade, že prístup k obchodnému tajomstvu mali zamestnanci podnikateľa, uvedené podľa žalobcu postačovalo ako dostatočná ochrana i záväzok zamestnanca chrániť obchodné tajomstvo zamestnávateľa, pričom to nemuselo byť uvedené v pracovnej zmluve či v inom pracovnoprávnom dokumente. Podľa dovolateľa bolo v spore preukázané, že žalovaný vedel, že pracuje s obchodným tajomstvom. O úmysle žalovaného porušiť túto povinnosť mal svedčiť i fakt, že svedkovi K. A. dal k dispozícii kompletne portfólio zákazníkov žalobcu, ktoré získal protiprávnym skopírovaním z elektronickej databázy žalobcu. Trval na tom, že opatrenia žalobcu na ochranu obchodného tajomstva boli dostatočné na to, aby nedochádzalo k porušeniu obchodného tajomstva. Žalovaný odcudzil žalobcovi informácie podliehajúce obchodnému tajomstvu bez jeho vedomia a tým sa mal podľa dovolateľa dopustiť krádeže.

10. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že nebolo pravdou tvrdenie žalobcu, že zákazníci žalobcu, ktorým dodával vajcia, neboli uvedení na webových stránkach na internete. Tieto informácie boli verejne dostupné a bolo ich možné získať a vytvoriť si tak databázu na obchodovanie s nimi. Ďalej žalovaný uviedol, že nebolo pravdou tvrdenie žalobcu, že zamestnanci boli informovaní a upozorňovaní, že údaje s tým súvisiace sú predmetom obchodného tajomstva. Tvrdil, že uvedenú databázu nezískal protiprávnym skopírovaním, či krádežou. Prístup k databázam mali aj ostatní zamestnanci žalobcu a bola verejne voľne prístupná. Ďalej žalovaný poukázal na výpoveď svedka K. S., mal za to, že v konečnom dôsledku odber, či nákup vajčiek bol na slobodnej úvahe kupujúceho. V prípade, že nejaký zákazník časom zmení dodávateľa, bola to jeho výlučná voľba. Z tohto pohľadu uvedený svedok žiadnym spôsobom nepotvrdil, že by žalovaný zneužil informácie, ktoré mali tvoriť predmet obchodného tajomstva. Tiež poukázal na výpoveď svedka K. A., z ktorej malo vyplývať, že konanie žalovaného nebolo nekalé. Vzhľadom na uvedené súd dospel k správnejmu záveru, keď konanie žalovaného nevykazovalo znaky porušenia obchodného tajomstva a neboli dané dôvody, aby sa žalobca domáhal akýchkoľvek nárokov právnymi prostriedkami ochrany proti nekalej súťaži. Záverom navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol ako nedôvodné a žalobcu zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania.

11. Dovolateľ sa nevyjadril k vyjadreniu žalovaného k dovolaniu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), a ktorá bola

zastúpená advokátom, včas, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

13. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

14. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p..

15. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. je prípustná.

16. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V dovolaní žalobca poukázal na to, že súd dospel k nesprávnym právnym záverom, nakoľko bolo preukázané, že žalovaný porušil obchodné tajomstvo. Z podaného dovolania vyplývala nespokojnosť dovolateľa so spôsobom hodnotenia dôkazov, keď podľa neho v spore preukázal, že žalovaný porušil obchodné tajomstvo, hoci súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli k opačnému záveru. Dovolateľ sa vyjadril k výpovediam svedkov K. A. a K. S. majúc za to, že z ich výpovedí malo vyplývať, že žalovaný vedel, že pracuje s obchodným tajomstvom.

18. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

21. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo

formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

22. Dovolateľ namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, resp. vyjadril svoju všeobecnú nespokojnosť s vecným posúdením nároku žalobcu. Vzhľadom na dovolateľom uvedený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. a s poukazom na povinnosť vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uvedením, v čom spočíva uvedená vada a teda nesprávny procesný postup, dovolací súd uvádza, že dovolateľ nevymedzil dovolanie uvedeným spôsobom. Z obsahu dovolania totiž nevyplývalo, akým procesným postupom súdy dovolateľovi znemožnili realizáciu jeho procesných práv.

23. S ohľadom na uvedené dovolací súd dopĺňa, že pokiaľ dovolateľ súdom vytýka nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

24. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Uvedené nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

25. K dovolacej argumentácii týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu z titulu porušenia obchodného tajomstva dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý)

právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p..

28. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., pričom v podanom dovolaní len citoval uvedené zákonné ustanovenie. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

29. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

30. S ohľadom na vyššie uplatnený dovolací dôvod dovolací súd uvádza, že už v uznesení sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21. 08. 2018 najvyšší súd uviedol, že „ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť“. Na predmetnom právnom názore zotrúva dovolací súd aj v rozhodovanej veci a nevidí dôvod, aby sa od neho odklonil.

31. Prípustnosť dovolania je daná len vtedy, ak sa odvolací súd pri vyriešení právnej otázky skutočne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať.

32. Iba ak sú všetky vyššie uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f) C. s. p.

33. Zároveň vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu uvádza, že rozsah dovolacieho prieskumu je vymedzený konkrétnou argumentáciou dovolateľa, v čom podľa jeho názoru odvolací súd spornú otázku nesprávne právne posúdil a akým spôsobom ju posúdiť mal. Pri vymedzení tohto dovolacieho dôvodu je povinnosťou dovolateľa zo zákonných ustanovení, prípadne z judikatúry určiť právny záver, ktorého správnosť/nesprávnosť v súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu má preskúmať dovolací súd. Práve povinné právne zastúpenie má zabezpečiť, aby dovolateľ jednotlivé dovolacie dôvody presne uviedol a jednoznačne tým stanovil rozsah dovolacieho prieskumu (k tomu viď aj 3Obdo/61/2016).

34. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že dovolací súd nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predloženej spise, čo by malo byť predmetom dovolacieho prieskumu (obdobne aj 3Obdo/19/2017).

35. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu. Dovolateľ v podanom dovolaní výslovne neuviedol

právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorých sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z podaného dovolania nebolo možné ani vyabstrahovať právnu otázku, od vyriešenia ktorej sa mal odvolací súd odkloniť a súčasne dovolateľ neuviedol rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. Dovolací súd preto nemohol s ohľadom na uvedený dovolací dôvod podrobiť dovolaciemu prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu.

36. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nebola daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.